

**Corpus Juris Canonici, Per Regulas Naturali Ordine
Digestas, Usuque Temperatas, Ex Eodem Jure, Et
Conciliis, Patribus, Atque Aliunde Desumptas, Expositi**

Opus, Tum In Rebus Obscuris Claritate, Tum Dispersis Collectione ac
delectu, in contrariis conciliatione, eximium, simulque Indicibus ac
Præfationibus, Notisque quamplurimis & exquisitis illustratum, ; In Tres
Tomos divisum

Complectens Prolegomena Ad Jus Canonicum In Se Et Universim
Consideratum

Gibert, Jean-Pierre

Coloniæ Allobrogum, 1735

Titulus X. Summa Dissertationis circa Autoritatem Legis purè prohibitivæ,
& nullitatem Actuum, adversus ejus dispositionem factorum, in quâ
propugnatur Legem illam vi sua Actus hos irritare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74413)

quàm, hujus Concilii Patres, in hoc, Doctorum Ultramontanorum opinionem secutos, qui putant, publicationem per Loca Legem ferenti subdita, necessariam non esse, sed sufficere, ut fiat in præcipuo loco districtus: Hoc nixi fundamento, quòd huc confluent aliorum locorum incolæ, qui cæteros certiores facere possint de iis, quæ ibi publicata fuerunt. Verùm hac opinio non est secura, cum agitur de rebus ad salutem necessariis, &, quoad pœnas, nimium dura, nec non à mente majorum nostrorum prorsus aliena, ut ex dictis patet.

Porrò, in his, quæ ad salutem spectant, tutius est sequendum; &, quoad pœnas, humanior sententia amplectenda est. De periculo animarum constat, ex eo quòd extranei in loco hoc existentes, sæpè sæpius non interfunt promulgationi Legum, &, si adferint, nequaquam singula, quæ publicantur, memoriter retinere possunt: proindeque multominus eis fas est, ad aliorum notitiam illa transmittere. Præterea, hæc sententia videtur contraria Juri Naturali, quòd prohibet, ad impossibile obligare quemquam, nihilque magis impossibile, quàm ut quis agat, vitæve, quòd ignorat sibi præceptum, vetitumve.

Similis Objectio eruitur, ex Praxi Ecclesiæ Romanæ circa Bullarum promulgationem Romæ factam, vel viva voce, in Ecclesiis, vel *S. Petri*, vel *S. Johannis Lateranensis*, vel scripto affixo locis consuetis.

Similisque recurrit solutio. Aliam addere licet; nempe, quòd ratio, propter quam Romæ fit promulgatio, postulat ut, per alia loca Bullis subdita, fiat: alia enim non est, quàm ut à nullo prætendi possit excusatio ignorantie, ut patet ex Bulla *Pii IV.* circa Confirmationem Decretorum Concilii Tridentini, in qua hæc leguntur, sicut in cæteris: *Ut hæc ad omnium notitiam perveniant, neve quis excusatione ignorantie uti possit, cum illi, quibus per loca prædicta non promulgantur Bullæ Pontificiæ, justam excusationis causam habeant, se illarum notitiam sufficientem non habuisse.*

Præterea, sunt nonnullæ Bullæ, quæ ipsarum promulgationem, per loca, præcipiant, ut supra observatum est, in Decreto 5º. *Concilii II. Mediolanensis*: quoad alias, promulgatio per Dioceses necessaria non est; cum istas directè & proximè non spectent, sed solum Jura Pontificum, seu Præfensiones, vel Officialium Curie Romanæ, aliaque eidem Curie peculiaris. De his autem Bullis intelligendum, est quòd Bullæ Pontificiæ obligent, etsi Romæ tantum promulgatæ fuerint.

Frustrà diceretur, quòd Roma sit Patria communis omnium Christianorum, cum plurimi ibi degant ejusque Nationis; ideòque, promulgationem ibidem factam, censei factam omnibus fidelibus; cum hi alios quodammodò repræsentent: Addereturque, hanc promulgationem habendam tanquam factam, in cætu generali omnium Christianorum totius orbis: frustrà, inquam, id objiceretur, & simile quid prætenderetur, de locis, in quibus sedent Patriarchæ, vel Primates, vel Metropolitanis, quoad illos, qui mediatè subsunt ipsorum Jurisdictioni.

Nam, præterquam quòd huic Objectioni jam supra satisfactum sit, dum sermo factus est de Canone *Mexicano*, præcipiente, ut facta in Metropoli promulgatio sufficiat, quoad omnia & singula loca totius Provinciæ; responderi etiam potest, innumera supra citata Concilia, quæ præceperunt, ut Decreta sua aliorumque Conciliorum, per Dioceses promulgentur, non ignorasse hujusmodi magnarum Sedium prærogativas, nec tamen, hac in re, illarum habendam rationem censuisse; sed, propter animarum salutem, quæ hinc periclitaretur, sprete his subtilitatibus, providisse, ut, per loca singula Decretis subdita, promulgatio ubique terrarum fieret.

In vanum quoque objiceretur inserta in nonnullis Bullis *Clausula*, ut, post promulgationem Romæ factam, ipse universos Fideles obligarent: & in exemplum adducerentur Bulla *Clementis VIII.* circa opera

Caroli Molinæ, & Bulla *Urbani VIII.* circa Librum inscriptum *Augustinus Iprensis* quæ à *Van Espen* referuntur in 4. Parte *Promulgationis Legum*. Nam hujusmodi clausula rarè inseritur, recens est, toti antiquitati contraria, inventaque ad sopiendas quædam Controversias, nulla habita fructus vel successus ratione. De hac videtis laudatum Autorem fusè differentem, quòd ab aliis jam feliciter actum est, iterum agere, nec decet nec juvat.

Demum, sunt qui existimant Modum promulgandi Leges rem esse merae Discipline, ac omnino pendere à voluntate illas ferentis; ita ut, si voluerit, præcipere possit, ut facta Promulgatio in præcipuo suæ ditionis loco, ergà alia loca sufficiat, alià verò nullà necessaria non sit. Sed hi non attendunt, quòd finis Promulgationis illius postulet ut ita fiat, ut ad certam sufficientemque Legum notitiam perducere possit, quotquot illis subsunt, & in potestate Legislatoris non est, quòd facta in loco ditionis ad hujusmodi notitiam perducatur, quando ista longè latèque patet, quòdque si Subditos suos obligaret ad observationem Legum suarum sine alia promulgatione, illos ad impossibile obligaret, cum nullus implere possit quòd ignorat. Non ergò pendet à voluntate Legislatoris, ut suas Leges, quo velit modo, promulgare faciat; sed illas ita promulgandas curare debet, ut Subditi illas certè nosse possint, alias jus non habet exigendi ab his, ut illas servent: si verò exigat, in Jus Naturale & Divinum peccat; hæc enim vetant ne quis ad impossibile obligetur.

TITULUS X.

Summa Dissertationis, circa Autoritatem Legis purè prohibitive & Nullitatem Actuum, adversus ejus dispositionem factorum in qua prapugnatur Legem illam vi sua Actus hos irritare.

Pincipiò distinguenda sunt, hac in re, variae Legum species. Quædam permittunt, quædam præcipiunt, quædam prohibent.

Nulla est difficultas circa Leges Permissivas, quibus questio Nullitatis adplicari nequit. Quoad Præceptivas, communior opinio est; eas Nullitatem non importare, nisi diserte pœnam illam nullitatis pronuntient. Id *D. Le Maître* proponit velut Principium, in suo Tractatu *Des Crées*, Cap. 18. & *Mornacius* ad Leg. 1. ff. de Procurat. Non tamen asserimus semper esse necessarium quoad usum, cum Leges aliquam præcipiunt formalitatem, pœnam nullitatis exprimi, ad nullos efficiendos actus, in quibus solemnitates à Lege constitutæ, neglectæ fuerunt. Nam si actus illi sint magni momenti, v. g. Testamenta, Actusque similes, illi declarantur nulli, cum deest aliqua solemnitas à Consuetudine Locorum requisitorum; quamvis non ferat solemnitates observandas esse, sub pœna nullitatis; quia juxta Jurisconsultos, forma dat esse rei; cessat res existere, si forma desit.

Non hîc de ejusmodi Legibus agitur. Ambigitur tantum de *Prohibitivis*, & quæritur, an Actus dispositioni Legis Prohibitivæ contrarii ipso jure sint nulli?

Perpicuitatis gratiâ, Quatuor Casus mihi distinguendi videntur. *Primus*, cum Lex nullitatis pœnam nominatim sancit; & tunc nulla est difficultas. Nulla est etiam in *Secundo Casu*; scilicet, cum pœna nullitatis aliâs, adversus infractores, Lex sancit; hinc enim actus nullus est, debitaque alia pœna.

Tertius Casus est, quò Lex aliquid prohibet, certamque pœnam fert in infractores. Quidam Doctores volunt, actum, in eo Casu, Legi adversum, nullum insuper esse; quamvis pœna in Lege lata executionem fortiri debeat. Verùm opinio contraria à

JASONIS propugnata in Leg. Prætor ait. ff. de novi Operis nunt. æquissima videtur. Credibile est Legislatorem aliquid sub pœnâ determinatâ prohibentem, non voluisse actum prohibitum effectu carere: sed satis habuisse, si coerceret infractionem per specialem pœnam à se cautam.

Casus illi est, casus Legis Furie, de qua loquitur ULPIANUS in suis Fragmentis, Tit. I. n. 16. his verbis: *Quæ vetat aliquid fieri, & si factum sit non rescindit, sed pœnam injungit ei, qui contra Legem fecit, qualis est Lex Furia &c.* Videturque eam esse sententiam Jasonis, ad hanc Legem Prætor ait, mox laudatam, ff. de Nov. Oper. nunt. n. 11. p. 39. Pauli à CASTRO Conc. 62. Cardinalis TUSCHI, Verbo Actu Conclus. 141. n. 12. & seq. Id luculenter à BALDO tractatur, in L. non dubium, C. de Legibus. n. 28. ubi refert omnes distinctiones, quæ in Casu simili fieri possunt.

Quartus Casus est, cum Lex merè ac simpliciter prohibitiva est, neque pœnam nullitatis, neque aliam quamcumque sanciens: & tunc actus Legi contrarius omninò nullus est. Lex non dubium Cod. de Legib. circa hoc disertâ est: *Ut ea que lege fieri prohibentur, si fuerint facta, non tantum inutilia, sed pro infectis habeantur, licet Legislator fieri prohibuerit tantum, nec specialiter dixerit, inutile esse debere, quod factum est.* Undè dicit CUAJACIUS Lib. XIX. OBSERVAT. Cap. 20. *Hodiè omnem Legem esse perfectam; id est, post Legem non dubium, legem ipso jure annullare quidquid dispositioni suæ adversatur.* Hoc etiam inter Regulas Juris Canonici proponitur. Cap. que contra jus 64. de Reg. Juris in 6., quod laudatur à GOTHOFREDO velut confirmativum ejusdem Legis non dubium.

In eandem Legem quid objici jam nobis possit? Hoc tantum. Vel Legem non dubium, esse specialem, aut non ubique receptam; aut denique Legis ejus dispositionem materiam Canonicam non complecti.

Porrò non existimo ullam ex iis objectionibus aliquatenus fundari. Nulla umquam Lex generalior fuit. Non solum fert, nullum pactum, nullam conventionem valere posse adversus legem; sed adjiciunt Imperatores, velle se, ut ea omnia complectatur, quod ad omnes etiam legum interpretationes, tam veteres quam novellas, trahi generaliter imperamus.

Sed fortè Doctores aliquam postea limitationem induxerunt: imò nullus est qui Legem illam non putaverit, quoad omnia sua capita, perpetuò ac inviolabiliter servatam. Adeundi sunt Barrolus, Baldus, Paulus à Castro, Salicetus n. 16. & Jason in eandem legem.

Juxtâ hæc Principia, cum Lex aut Consuetudo utuntur verbo non potest, unicum hoc verbum omnimodam actus nullitatem inducit, ut dicit ALEXANDER, L. 3. Conc. 77. n. 2. Gloss. ad Cap. 1. de Reg. Jur. in 6. CHASSANEUS in Consuetudinem Burgundia, Tit. des Droits de Mor. art. 1. verbo ne peut. D'ARGENTRE in art. 214. Consuetudinis Armericæ, Gloss. 2. n. 1. & art. 469.

Potentior est Lex quæ vetat, quam quæ permittit, ait QUINTIL. Declam. 374. MORNACIUS, ad Legem 43. ff. de procurat. dicit quòd, *Lege vetante, quidquid in contrarium actum est, sit nullum.* TIRAQUELLUS in Leges Connubiales Gloss. 15. verbo. ne peut. dicit, *Verbum, NE PEUT, inducere nullitatem actus contrarii.*

Idcirco Doctores idem contendunt etiam actum esse nullum, quamvis Lex eum prohibens, nullitatis pœnam expresse non ferat: Perpende verba JASONIS in L. non dubium. n. 15. & 16. Cod. de Legib. Amplia, inquit, *quia actus factus contra legem est nullus; etsi lex non procedat ulterius actum annullando . . . lex prohibitiva simpliciter loquens semper intelligitur habere clausulam annullativam actus, undè non est necesse quod lex ultra annullet.*

D. LA MAITRE des Criees C. 18. hoc etiam disertè

dicit, *Si loqueretur lex per verba prohibitiva, etiam quod non procederet annullando, auctiones (les Criees) nullo forent, ex expressa definitione legis, non dubium.* Cod. de Legib. ejus verba retuli.

D. EXPILLI, Præfes Gratianopolitanus, Plaidoyé 36. n. 4. & in suis Arrestis Cap. 32. „Lex, (inquit) importat nullitatem, quamvis Legislator id, non declaravit, sufficit actum esse prohibitum,„ LOUET. & BRODEAU Litt. M. C. 3. n. 1.

MOLINÆUS Consuetud. Paris. art. 1. Gloss. 1. verbo peut. n. 1. ejusdem est sententia. His adjicere possumus DAUMAT, des Loix Civiles, Tom. I. Lib. 1. n. 1. sect. 2. art. 19. & 20. *Quodcumque factum est, inquit, adversus interdicta legis, nullum est: quamvis nullitatem non sanciat; & hoc proponit ut Regulam: & quidem, ex quo Constitutiones (Les Ordomances) aut Consuetudines utuntur verbo, non potest, aut alio verbo prohibitivo, quamvis nullitatis pœnam non adjiciant, actus contrarius est nullus.* Id in Foro constat; v. g. Art. 1. Consuetudines Burgundia, Tit. IV. dicit simpliciter, mulierem non posse contrahere sine autoritate Mariti; indè actus reputatur nullus, ait CHASSANEUS, in hunc Art. verbo ne peut; idque certum est in usu.

Idem est de Consuet. COMITATUS. *Mulier non potest, inquit, contrahere sine autoritate Mariti: nec aliquid ultra adjicit. Nihil tamen apud nos certius, quam actus à Muliere, sine Mariti autoritate factos, esse omninò nullos.* BOGNET in Consuetudines Comitatus, ut Regulam constantem proponit. Parisiis nemo Hæres & Legatarius simul esse potest; nemo potest disponere de Quatuor Quintis Propriorum. Nulla mentio fit nullitatis in Articulis Consuetudinis Parisiensis has prohibitiones continentibus; contrarii tamen actus sunt omninò nulli.

Ex Constitutione, non possunt reprobari Testes sine Procuracione speciali. Cognati vulgò non possunt esse Testes. Actus contrarii sunt nulli, quamvis Constitutio meram prohibitionem contineat, omisâ mentione nullitatis. Sexcenta alia exempla si opus esset, facile reperias.

Sed fortè Canonista contrariam sententiam tuentur. Imò eandem amplectuntur, atque Autores mox laudati. GLOSSA in Cap. 1. de Reg. Juris in 6. Cap. 64. ejusdem tituli. COVARRUVIAS ad C. tua nobis, de Testamentis n. 2. qui dicit: *Hæc verba non potest, Actum in contrarium gestum nullum esse manifestè ostendunt.* PHILIP. FRANCUS ad Cap. 1. de Reg. Juris in 6. Cardinal. PARESIUS. Vol. IV. Conc. 78. n. 35. Cardinal. TUSCHUS, Verb. potest. Conclus. 464. & in Verbum Actus Conclus. 141. n. 5. *Actus factus, inquit, contra legem vel statutum nullus est, etiamsi lex non procedat ulterius annullando.* Nec etiam opinamur aliquem allegari posse Canonistam sententiæ contrariæ assertorem; hucusque saltem neminem reperimus.

Ex his omnibus conficitur quòd inter Canonistas, non secus ac inter Autores qui scripserunt in Legem, hæc Propositio etiamnum spectatur ut certa: scilicet, Lex prohibitiva ex se trahit nullitatem actus; etiamsi non procedat ultra actum annullando. Quòd si Canones aliquando pœnam nullitatis Legi prohibitive inferuerunt, id non significat actum legi, cui non est apposita, contrarium, esse id circò ratum, posito quod Canon verbis prohibitis concipiatur: superflua non nocent, nihil ultra confici potest. Si eam apposuerunt, ut plurimum id factum est Legi Præceptive: tunc enim, ad efficiendum actum nullum, oportuit inferere pœnam nullitatis. Sic apponenda fuit hæc pœna. SESS. XXIV. C. 1. de Matrim. Concil. TRIDENTINI, quoniam verbis Præceptivis dumtaxat concipitur, non verò Negativis. C. 7. SESS. XXV. de Reform. Regressus & Coadjutoria prohibentur; nullitatis pœna ibi non inferitur: Nulla tamen semper judicata sunt Coadjutoria Beneficiorum simplicium; & in Comitatu, Regressus nulli judicantur.

Sed, inquires, pœna nullitatis admitti non debet, nisi in Casibus à Jure expressis, sicut cœtera pœnæ. Verum quidem hoc; sed fatendum est, quòd Lege aut Canone actum prohibente, genuinus est ille casus Legis, ubi nullitas ipso jure dispositionem Legis sequitur.

Quod si usu, qui Leges abrogare potest, impedimenta principiò dirimentia, deinceps in impedientia tantùm mutata sunt: 10. Consuetudinis effectus ille est. 20. Principiò non ubique recepta sunt, ut impedimenta impedientia. 30. Matrimonii favor impedimentorum dirimentium rigorem fortè infregit. 4. Denique, Canones constituendo hæc impedimenta impedientia, monuerant fortè se nolle ut matrimonium, non obstantibus his impedimentis, contractum, esset nullum: aut, sic eos usus interpretatus erat. Quod autem probabilius videtur, favor ille induxit Exceptionem circà hanc rem, in Regula generali alibicumque observata, quæ vult, actum adversus Legis prohibitionem factum, sive Civilis, sive Canonica, à Populis approbata, esse nullum ipso jure; quamvis Lex nullitatis pœnam non ferat: nisi in Casibus specialibus usus ei derogaverit; cum nulla dubitatio sit, quin Consuetudo possit impedimentum, principiò dirimens, mutare in impedimentum merè impediens, ratumque facere omnem alium actum, qui juxtà legis dispositionem omninò nullus erat.

TITULUS XI.

APPENDIX DISSERTATIONIS.

Demonstratio absolvi potest, quòd etiamnum verba *ne peut*, in materia Matrimonii, trahunt nullitatem, quamvis Leges, quæ Matrimonium prohibent, in casibus à se constitutis, non adjecerint pœnam nullitatis; absolvi, inquam, potest, ope *Consuetudinis de Gorze*. & Constitutionis Regiæ, pro Colonia America. An. 1716. Consuetudo *Gorzensis* An. 1624. à Principe Lotharingicæ Familia emendata *Tit. 1. Art. 19.* fert verba sequentia: *Masculi non possunt antè 20. annos completos, & puella antè 18. legitime conjugari, sine expresso eorum consensu, in quorum potestate sunt.*

Art. 7. EDICTI Mensis Octobris An. 1716. circà *Servos Nigros Coloniarum*, in Curia registrati, 24. Novembris 1716. sic concipitur: *Servi Nigri utriusque sexus, qui in Gallias adducti aut missi in Gallias à Dominis suis, ibi Matrimonium contrahere non poterunt sine consensu Dominorum suorum, & postea quòd consentiant, dicti servi erunt & manebunt liberi & vigore dicti consensu.*

In Consuetudine *Gorzensi* & Regio Edicto, sola verba reperiuntur, *non poterunt*: nullitatis pœna non est expressè adjecta: de ea ne verbum quidem. Porro queritur, quanam fuerit mens Principum quorum autoritate Leges illæ latæ fuerunt? Matrimonium-ne permiserunt in casibus quibus illud prohibuerunt? Quod quidem dicendum esset, si opus fuisset adijci prohibitionibus pœnam nullitatis. Servi Nigri in Gallia constituti, possent igitur simul matrimonium contrahere sine consensu Dominorum suorum, & non possent. Non possunt, quia Edictum id fert nominatim; aliam pœnam non pronuntiat, eaque sublata, esset illusorium. Sed ex adverso, dicit aliquis, eos posse; quia non fuit adjecta nullitatis pœna. Verum, si, ex dispositione Juris utriusque, clausula hæc subintelligatur in Legibus Prohibitivis ipso Jure, & ex vi verborum, facile est tollere difficultatem.

Aliud exemplum subjicio. Hæc Propositio: *Quædam personæ non possunt conjugari in certis circumstantiis, & hæc: Matrimonium non potest esse inter illas;* verbis ferè synonymis constant. Porro Concilium *Trident. Cap. 6. Sess. XXIV. de Reformat.* hæc ultimâ utitur, inter Raptorem & Raptam nullum posse con-

sistere matrimonium, quam diù Rapta in potestate Raptoris manserit. Nonne autem unum ac idem est, ac si dixisset, *non poterunt unâ conjugari*: & si hoc modo locutum fuisset, adjiciendane fuisset nullitatis pœna?

TITULUS XII.

DISSERTATIO circà causam Nullitatis Actuum contra Legis prohibitionem factorum: ubi sententia opposita defenditur.

Quæritur 1°. an nullitas Actuum Legi contrariorum subintelligatur in omnibus casibus, in quibus expressa non est? 2°. An, contra, locum tantum habeat, cum expressè lata est? Sanè magna est & magni momenti difficultas proposita; momentum ejus qualitati & amplitudini materiæ respondet. Agitur de Legibus, Contractibus, Tractatibus Pacis aut Belli, inter Principes; de Brevis, aut Provisionibus Beneficiorum, aut Officiorum, sive Sæcularium, sive Ecclesiasticorum; & de Judiciis utriusque generis: uno verbo, de Jure Publico & Privato, frequentibus infractionibus Legum utrumque continentium violato. Porro, si infractiones illæ annullant omnes actus in quibus reperiuntur, ingens erit actuum nullorum numerus.

Magni refert igitur difficultatem propositam solvere. Verum hæc solutio difficillima est; Nam Io. circà hoc occurrunt Regula Juris sibi invicem contraria: nempe hæc: *Quæ contra jus fiunt, pro infectis utriusque haberi debent. Reg. 64. in 6.* Cui affinis est *Lex non dubium. C. de legibus.* Et *Cap. 3. qui Matrimon. accus.* Et ista apertè adversa, *multa sunt quæ fieri prohibentur, quæ tamen facta tenent. C. 16. de Reg. 11°.* Infiniti sunt Casus, in quibus leges nullitatem expressè non ferunt, & alii contrarii in quibus illa expressè fertur. Si autem, inquirunt nullitas subintelligitur, cur tam sæpè exprimitur; & si necessarium sit illam exprimi, ut locum habeat, quamobrem Leges intrâ prohibitionem steterunt, nec ultra ad annulationem progressæ sunt, tot in Casibus, in quibus nullitas ex qualitate argumenti valdè necessaria videtur.

III. Dubio locus est an nullitas sit pœna? Hinc enim ea cadit in actum punitionis incapacem, nihilque aliud est, quam consecutio prohibitionis, & transgressionis ejus, positò quòd semper subintelligatur, cum expressa non est. Illinc Constitutiones nostræ eam vocant *Pœnam*, ipsam ferendo his verbis, *sub pœna nullitatis*, (à peine de nullité) tam crebris in *Constitutione Civili*. An. 1667. & *Const. Criminali* An. 1670. & quæ leguntur etiam in aliis, ac maxime in *Edicto* An. 1606. *Art. 31.* Incertum itaque est, an ea sit ejusdem conditionis, ac Pœnæ, quæ tamquam odiosæ restringi debent, ad casus in quibus exprimuntur? An sit affinis Legibus, quæ tanquam favorabiles extendi debent ad casus non expressos, dummodò ratio Legis ipsis applicari possit.

IV. Inter Auctores qui affirmant nullitatem actus semper in Lege prohibitiva contineri, quorum sanè numerus amplissimus est; quidam agnoscunt plures Exceptiones, quæ, junctâ ratione ab ipsis allatâ, intricacionem pariunt. Talis est præ cæteris, *CANISIUS* in *Reg. 64.* supra laudatam, à quâ excipit Matrimonium post votum simplex contractum, aut contra interdictum Ecclesiæ, aut cum Neophitâ, quam ad Baptismum contrahens instituerit; Ordinationem Clericorum, Consecrationem Ecclesiarum, Sententiam Judicis duriorum, aut conditionalem, aliasque supplere Exceptiones significat; tùm rationem illarum Exceptionum afferens, dicit, eas nasci ex eo quòd Leges expressè permittant actus prædictos subsistere, non obstante eorum contrarietate dispositioni Legum.

Porro, hæc Exceptiones, earumque rationes molestos